

RADOMÍR POSTL

Radomír Postl

Narozen 1939 na Českomoravské vysočině.

Vyučen černému řemeslu.

Studoval na Vyšší uměleckoprůmyslové škole v Praze a na Výtvarné škole v Praze.

Pracoval v dělnických profesích, jako tiskárenský grafik, učitel, samostatný výtvarník.

Člen Asociace jihočeských výtvarníků (předseda), Sdružení Bienále Brno (místopředseda), Typo Design Clubu, Asociace užité grafiky a grafického designu, správní rady Nadace Český fond umění, Rady Unie výtvarných umělců České republiky.

FINSKÝ PLAKÁT

Dělá grafiku, grafický design – plakáty, značky, úpravy knih, výstavnickou grafiku; fotografuje.

Práce jsou k vidění: Alšova jihočeská galerie, Moravská galerie Brno, Uměleckoprůmyslové muzeum Praha, Muzeum plakátu Varšava, Musée des beaux-arts Mons, Lincoln Center Colorado State University, Lahti Art Museum, JAGDA Japan, Lords Gallery London, Museum of Modern Art Toyama, Unesco, North Carolina State University, Centre Pompidou, The Merrill C. Berman collection, Richmond Art Gallery, Icograda, Stadtische Bühnen Osnabrück, Danskplakatumuseum... Who's Who in Graphic Design Zurich, The New Edition of Design Exchange – China Youth Press...

Radomír Postl:

Na otázku, proč se zabývám grafickým designem, plakátem, odpovídám: abych ukojil svůj slavomam. Mám mnohem víc diváků, než bych měl jako malíř galerijních obrazů.

Trochu je to pravda, ale seriózní odpověď tak prostá není. Myslím si: člověk, který v sobě nalezne – nebo v kterém naleznou – výtvarné nadání, talent, může prožít život jako malíř, sochař, grafik..., vytváří díla v atmosféře absolutní svobody, sám si určuje denní a životní program, vyjadřuje se po svém k lidem, světu, k bohům. Nová skutečnost, která jeho rukama vznikne, obohatí předmětnou banku všehomíra. A – případně – spatřena jinými, promluví k jejich duši. Divák jde za dílem, je připraven vnímat, předpokládá, doufá, že bude dílem osloven. Dobrovolně a rád se vytrhne z každodenního shonu, odloží obživovací starosti. Přichází naladěm. Ale ten, kdo naladěm není, kdo se zastavit nechce a nemůže, přinucen superracionálním prostředím, uchvátanou společností, potřebnou trávit dny neustálou honbou – za úspěchem, bohatstvím, slávou, mocí – je tedy odsouzen k týrání duše chudobou prožitku. Za dílem nepůjde; cílem jeho věčného běhu z přesvědčení není klid, zastavení, zamyšlení, cílem běhu je běh samý, permanentní uspěchanost, permanentní míjení stojícího. Tichá výtvarná kultura tak živoří v zámezí běžecské arény.

Chci-li člověkovi na útěku něco sdělit, musím běžet s ním, nebo mu své sdělení postavit do cesty. A to právě, věřím, dělá plakát. Značka. Obálka časopisu. Tedy grafický design (říkali jsme užitá grafika, na rozdíl od grafiky „volné“ – ve vědě existují pojmy základní a aplikovaný výzkum). Grafika, která nevisí v galerii.

Nemusí se šeptat. Může se kolem ní kráčet, utíkat, může se křičet. Tím míjením, tou nemožností soustředěného vnímání ovšem ztrácí venkovní, uliční grafika tu někdy doposud požadovanou literární oznamovací úlohu: tehdy tam v tolik hodin se cosi stane. Takový strohý fakt se dnes člověk dozví z jiných zdrojů; plakát informaci poskytne také, ale jen člověku zastavivšímu se – pokud ho vlastní projev výtvarný k zastavení přiměje. Designér není otrokem, přísluhovačem cizího snažení; slouží jen myšlence, a to je poslání vznešené. Slouží myšlence jako autor grafiky neužité, tedy volné – oba mohou, v mezích svého talentu, vyjádřit osobitý vztah k jakékoliv skutečnosti, k jakémukoliv problému.

Doufám, možná naivně, že spěchající, štváný člověk se sice nezastaví, je však schopen – třeba podvědomě – zaznamenat míjéný projev výtvarné kultury, že estetický fenomén stavící se mu do cesty ho jednou přiměje přece jenom k zpomalení běhu, k zamyšlení, uvykne jej postupně na estetické, na krásu – a může se stát, že jednou sám ostatní projevy výtvarné kultury vyhledá. A přijme. Snad pochopí to „umění ulice“ jako pozvánku, jako náboráře umění vůbec; potom já dojdu naplnění svého snažení. Kolemběžící zapomene v autě kalkulačku a zaraduje se nad krásou obrazu, sochy, čajové růže, nad krásou značky své firmy, nad ušlechtilou tváří knihy, kterou rozvěla půvabná dívka v březovém hájku.

BŮH ANEBO ĎÁBEL

A bude přítom jaro.
Howgh.

TÝDEN FRANCOUZSKÉ KULTURY